

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **Direct Solution, s. r. o.**, IČ: 24214931
se sídlem Panuškova 1301/4, 140 00 Praha
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2020, č. j. JMK 61225/2020,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány uznaly žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, jehož řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Podle žalobkyně se správní orgány dopustily několika procesních a hmotněprávních pochybení. Krajský soud proto musel posoudit, zda některou ze svých námitek žalobkyně uplatňuje důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Řidič vozidla, které provozuje žalobkyně, dne 17. 6. 2018 ve večerních hodinách v Židlochovicích, na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6 překročil nejvyšší povolenou rychlost. Namísto povolené rychlosti 50 km/h jel rychlostí 74 km/h. Překročení rychlosti zdokumentoval radar.
3. Před zahájením správního řízení Městský úřad Židlochovice („městský úřad“) vyzval žalobkyni podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“), aby buď uhradila určenou částku ve výši 1.200 Kč, nebo aby městskému úřadu sdělila totožnost řidiče vozidla. Po neúspěšné snaze zjistit totožnost řidiče městský úřad zahájil řízení s žalobkyní coby provozovatelkou daného vozidla.
4. Městský úřad rozhodnutím ze dne 10. 3. 2020, č. j. 105772/2018/6 („rozhodnutí městského úřadu“) uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Uložil jí pokutu ve výši 2.500 Kč.
5. Proti rozhodnutí magistrátu se žalobce odvolal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 4. 2020, č. j. JMK 61225/2020, sp. zn. S-JMK 56610/2020/OD/VW („rozhodnutí žalovaného“), odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí magistrátu.

III. Obsah žaloby

6. Žalobkyně uplatňuje několik žalobních námitek. Nejprve namítá, že městský úřad dostatečně konkrétně nevymezil místo spáchání přestupku. Místo určené pomocí konkrétního kilometru silnice jej v terénu neumožňuje dohledat. Ani pomocí serveru *Seznam mapy* nebo *Google maps*. Není navíc zřejmé, jak městský úřad dospěl k závěru, že k přestupku došlo právě v uvedeném místě. Výrok také nevymezuje směr jízdy. A použitý údaj 7,6 km je příliš vágní. Je zřejmé, že dané číslo vzniklo zaokrouhlením, není však jasné, jakého čísla. Jedno desetinné místo přitom v realitě znamená rozdíl 100 m.
7. Městský úřad kromě toho nezjišťoval, jaká úprava nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě platí. Žádné dokazování této skutečnosti nevedl. Žalobkyně má pochybnosti o tom, zda v daném úseku silnice skutečně byla rychlost omezena na 50 km/h. Na ulici Žerotínovo nábřeží je dovoleno jet rychlostí 70 km/h. K důkazu žalobce navrhl fotografie z mapy.cz zobrazující značku omezující rychlost na vjezdu do Židlochovic na 70 km/h.
8. K změření rychlosti podle žalobkyně došlo v rozporu s právními předpisy. Obecní policie podle žalobkyně neměla oprávnění k pořizování záznamu. Žalobkyně odkazuje na § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Pochybení spatřuje v tom, že obecní policie v rozporu s tímto ustanovením neuveřejnila informaci o zřízení radaru. Měření rychlosti proto proběhlo v rozporu se zákonem. Jeho výsledek nelze použít jako důkaz v přestupkovém řízení.
9. Předmětem další námitky je absence poučení o oprávněné úřední osobě, která se bude podílet na rozhodování o odvolání. Přestože žalobkyně v rámci odvolání žádala o sdělení osob, které se budou podílet na rozhodování o něm, tohoto sdělení se jí nedostalo. Tím jí žalovaný znemožnil uplatnit námitku podjatosti. Tuto námitku proto žalobkyně uplatňuje

v žalobě. Konkrétně namítá podjatost paní V. W. Podjatost dovozuje z toho, že dotyčná systematicky a opakovaně znemožňuje účastníkům řízení zastoupeným P. K. uplatňovat námitku podjatosti, přestože ví, že se jedná o nezákonný postup. Zjevně jde o vědomé krácení účastníků na jejich právech, nikoliv o omyl.

10. Poslední námitka směřuje vůči nezákonnému vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Nebyly zde podmínky pro zahájení řízení se žalobkyní. V době, kdy městský úřad zahájil řízení s žalobkyní coby provozovatelkou vozidla, ještě nebylo pravomocně skončeno řízení vedené s řidičem. To však zákon o silničním provozu neumožňuje.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Místo spáchání přestupku podle žalovaného výrok rozhodnutí uvádí dostatečně určitě. Vyplývá z něj, kde přesně došlo k porušení povinnosti. Staničení pozemních komunikací je zavedený systém v dopravně – inženýrském systému sítí silnic na území ČR. Součástí spisu jsou i mapové podklady, z nichž lze konkrétní místo přestupku zřetelně poznat.
12. Správní orgány se zabývaly splněním všech podmínek pro měření dle § 79a zákona o silničním provozu. Námitka ohledně nezákonnosti získaného důkazního materiálu je nedůvodná.
13. Žalobkyně v blanketním odvolání žádala o sdělení oprávněné osoby. Tuto informaci dostala v rozhodnutí žalovaného, které oprávněnou osobu jasně identifikuje. Jeho možnost vznést námitku podjatosti nebyla dotčena. Namítaná vada by mohla vést ke zrušení rozhodnutí, pouze pokud by ve věci skutečně rozhodovala podjatá osoba. To se nestalo. Žalobkyně žádnou konkrétní námitku podjatosti neuvádí.
14. V době zahájení řízení s žalobkyní bylo řízení o přestupku řidiče zastaveno. Není vadou, že nebylo zastaveno pravomocně.

V. Dosavadní průběh řízení ve správním soudnictví

15. Dne 21. 2. 2022 se ve věci konalo ústní jednání. Krajský soud při jednání přistoupil k doplnění dokazování ve vztahu k námitkám žalobce o určení místa přestupku, v něm povolené maximální rychlosti a nezveřejnění informace o umístění radaru. Po krátkém přerušení soud vyhlásil rozsudek pod č. j. 41 A 38/2020-57, kterým žalobu zamítl („první rozsudek krajského soudu“).
16. Žalobkyně podala proti prvnímu rozsudku krajského soudu kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační soud za nedůvodné označil námitky směřující vůči posouzení námitek ohledně určení místa přestupku i maximální povolené rychlosti a jejího překročení. Stejně tak posvětil závěry krajského soudu ve vztahu k námitce podjatosti vůči oprávněné úřední osobě žalovaného. Za důvodnou však shledal námitku týkající splnění podmínek § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a včasného uveřejnění informace o měření rychlosti v místě přestupku. Soudem provedené dokazování podle Nejvyššího správního soudu neposkytovalo dostatečný podklad pro závěr o splnění podmínek tohoto ustanovení. Rozsudkem ze dne 9. 8. 2022, č. j. 7 As 65/2022-41 („rozsudek NSS“), proto Nejvyšší správní soud zrušil první rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uložil mu doplnit dokazování, aby se prokázalo uveřejnění informace o umístění měřicího zařízení v době spáchání přestupku.

17. Dne 5. 10. 2022 se ve věci znovu konalo ústní jednání. Zúčastnila se ho zástupkyně žalovaného. Žalobkyně ani její zástupce se nedostavili, aniž by se předem omluvili. Krajský soud přistoupil ve světle závazného právního názoru plynoucího z rozsudku NSS k doplnění dokazování ve vztahu k námitce žalobkyně na nezveřejnění informace o umístění radaru (krajský soud důkazy pro přehlednost zapracovává v odůvodnění v části b. níže). Po ukončení dokazování, závěrečných návrzích a krátkém přerušení soud vyhlásil tento rozsudek.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

19. Žaloba *není důvodná*.

a. Místo přestupku je vymezeno dostatečně určitě

20. Místo spáchání přestupku určuje výrok rozhodnutí městského úřadu tak, že k němu došlo „v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6“. Toto vymezení považuje krajský soud za dostatečně konkrétní pro účely srozumitelnosti výroku rozhodnutí. Není vadou, pokud výrok neuvádí, v jakém směru vozidlo žalobkyně jelo, platí-li v obou směrech stejné omezení rychlosti.
21. Kilometrovník silnice lze považovat za akceptovatelný způsob specifikace místa spáchání přestupku. Jak uvádí žalovaný, pro určení konkrétní kilometráže silnice platí zcela jasná a objektivní pravidla. Žalobkyně sice má pravdu, že dané místo nelze přesně určit v terénu pomocí internetových služeb, jako jsou *Google Maps* či *Mapy.cz*. Jde to však pomocí *Geoportálu Ředitelství silnic a dálnic: Silniční a dálniční síť ČR* (https://geoportal.rsd.cz/apps/silnicni_a_dalnicni_sit_cr verejna/), konkrétně skrze záložku „Vyhledávání v ULS“ – „Hledání dle komunikace“ při zadání čísla komunikace a příslušného kilometru. Krajský soud takto vyhledané a upřesněné místo přestupku provedl k důkazu při jednání. Stejný způsob vymezení místa přestupku spáchaného na tomtéž místě již dříve akceptovala i judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2020, č. j. 2 As 97/2019 – 37).
22. Pokud jde o námitku týkající se neprokázání nejvyšší povolené rychlosti, krajský soud upozorňuje, že řidič vozidla žalobkyně překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Tu zákon o silničním provozu omezuje na 50 km/h (viz § 18 odst. 4). Pokud v daném úseku nebyla speciálně upravena rychlost např. přenosnou dopravní značkou, správní orgány nemusí rychlost v daném místě nijak prokazovat. Žalobce přitom v řízení nenamítal, že by rychlost v daném úseku silnice byla vyšší, než 50 km/h. Pokud se žalobce domnívá, že maximální rychlost v místě přestupku byla jiná, je na něm, aby toto své tvrzení dokázal. O to se pokusil v podané žalobě za pomoci dvou snímků pořízených z portálu *Mapy.cz*. Tyto snímky však nelze považovat za důkaz, že v měřeném úseku silnice byla rychlost zvýšená na 70 km/h.
23. Z těchto snímků je zřejmé, že zachycují stav dopravního značení v srpnu 2016, tedy dva roky předtím, než došlo ke spáchání přestupku. Krajský soud ovšem s pomocí portálu *Google Maps* ověřil, že i v srpnu 2018 byla rychlost na vjezdu do Židlochovic na ulici Žerotínovo nábřeží skutečně omezena na 70 km/h. O kousek dál - před autobusovou

zastávkou a křižovatkou s ulicí Havlíčkova s přechodem pro chodcem - je však již značka omezující rychlost na 50 km/h (a upozorňující na blížící se přechod pro chodce). Stejná regulace v tomto místě platila i v roce 2014 a srpnu 2018 (tedy dva měsíce po spáchání přestupku v této věci). Za přechodem je pak radar, který změřil rychlost vozidla žalobkyně (viz bod 21 výše k místu přestupku). Krajský soud proto nemá pochyb o tom, že i v době spáchání přestupku byla v daném místě nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.

24. Tyto námitky žalobkyně proto nejsou důvodné. Toto jejich posouzení stvrdil i rozsudek NSS (viz jeho bod 10).

b. Informace o umístění radaru byla náležitě zveřejněna

25. Podle § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává *výhradně na místech určených policií*, přitom postupuje *v součinnosti s policií*. Ustanovení § 24b zákona o obecní policii pak uvádí, že pokud jsou k pořizování záznamů zřízeny stále automatické technické systémy, *je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit*.
26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, ze zákona o obecní policii ani jiných právních předpisů neplyne konkrétní způsob, jakým má veřejnost informovat o zřízení automatického technického systému k pořizování záznamů ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Může se tak stát zveřejněním na úřední desce obce, na *webových stránkách obce* či obecní policie, případně *i v periodiku dostupném na internetu* nebo jiným vhodným způsobem.
27. Je pak pravdou, že správní spis vedený ve věci přestupku žalobkyně neobsahuje důkaz o tom, že informace o umístění radaru byla vhodným způsobem uveřejněna. To však neznamená, jak mylně namítá žalobkyně, že by rozhodnutí správních orgánů bylo nepřezkoumatelné či dokonce nezákonné. Z judikatury plyne, že při posuzování kvality odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je nutné přihlédnout i k procesní aktivitě účastníka řízení. Od ní se totiž odvíjí požadavky na dokazování a následnou podobu odůvodnění správního rozhodnutí. Byl-li účastník správního řízení zcela pasivní, nelze očekávat, že se správní orgány budou podrobně z vlastní iniciativy zabývat všemi myslitelnými aspekty projednávané věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020-46, bod 14). Pokud tedy žalobkyně v průběhu celého správního řízení nezpochybňovala uveřejnění informace o umístění radaru, nelze správním orgánům vyčítat, že se touto otázkou nezabývaly a nevedly tímto směrem ani dokazování.
28. Jelikož ale žalobkyně vznesla námitku ohledně dodržení povinnosti podle § 24b zákona o obecní policii v žalobě, krajský soud přistoupil k doplnění dokazování. Po svém původním pochybení v tomto aspektu věci, pro které rozsudek NSS vedl ke zrušení prvního rozsudku krajského soudu, se soud obrátil na účastníky řízení, aby k této otázce případně vznesli důkazní návrhy. Žalovaný v reakci na tuto výzvu uvedl, že informace o prováděném měření byla zveřejněna minimálně ode dne 7. 12. 2017 na stránkách Městského úřadu Židlochovice včetně schválení úseků měření Policií ČR. Připojil k tomu odkaz z webového archivu dostupného na adrese <https://web.archive.org>, který provozuje nezisková organizace Internet Archive. Tento nástroj archivuje internetové stránky a

umožňuje jejich zobrazení k určitému datu zpět v čase. Printscreen dané stránky žalovaný takéž přiložil a navrhl jeho provedení k důkazu.

29. Žalovaným navržený odkaz měl konkrétně podobu zobrazující relevantní část webových stránek Městského úřadu Židlochovice, jak vypadaly ke dni 7. 12. 2017: <https://web.archive.org/web/20171207140340/http://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html>. Na uvedené stránce se uvádí, že Městská policie Židlochovice, v souladu s § 79a zákona o silničním provozu provádí pomocí stacionárních radarů měření rychlosti jízdy vozidel projíždějících mj. i Židlochovicemi. Jde o automatizované technické prostředky používané bez obsluhy. Dále se na dané stránce uvádí, že jednotlivá stanoviště pro měření rychlosti schválila Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje. Po kliknutí na odkaz „Schválení úseků Židlochovice“ (<https://web.archive.org/web/20171207140240/http://www.zidlochovice.cz/filemanager/files/file.php?file=284368>) se v dané časové mutaci zobrazované webové stránky objeví pdf soubor se stanoviskem Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru služby dopravní policie, ze dne 9. 3. 2017, č. j. KRPB-38893-1/ČJ-2017-00600DP-TICH („stanovisko policie“), ve kterém se schvaluje (na dobu dvou let) měření radarem i v ulici Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích.
30. Krajský soud následně provedl k důkazu ještě časovou mutaci stránek Městského úřadu Židlochovice ze dne 10. 6. 2018, tedy týden přede dnem spáchání přestupku žalobkyně: <https://web.archive.org/web/20180610171726/http://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html>. Její relevantní obsah popsáný v předchozím odstavci je identický, jaký byl na počátku prosince 2017. Po kliknutí na odkaz „Schválení úseků Židlochovice“ se i v této verzi dané stránky objevuje stanovisko policie (<https://web.archive.org/web/20180610171726/http://www.zidlochovice.cz/filemanager/files/file.php?file=284368>). To samé soud provedl ještě s další dostupnou časovou mutací stránky ke dni 12. 8. 2018, tedy necelé dva měsíce po dni, kdy došlo ke spáchání přestupku: <https://web.archive.org/web/20180812092735/http://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html>. Obecné informace o měření jsou opět tytéž. A po kliknutí na odkaz „Schválení úseků Židlochovice“ se i v této verzi dané webové stránky objevuje totéž stanovisko policie (<https://web.archive.org/web/20180812092735/http://www.zidlochovice.cz/filemanager/files/file.php?file=284368>).
31. Krajský soud vyhotovil dne 5. 10. 2022 před jednáním snímky obrazovky internetových stránek tak, jak se zobrazovaly ve výše uvedených dnech (kromě verze ke dni 7. 12. 2017, kterou předložil žalovaný). Tyto snímky obrazovky jsou po provedení dokazování součástí spisu. Při jednání v rámci dokazování také vždy v jednotlivých časových mutacích dané webové stránky otevíral odkazy „Schválení úseků Židlochovice“, po jejichž otevření se stáhlo stanovisko policie. Vše zachycuje záznam z jednání.

32. Již z těchto důkazů lze bezpečně dovozovat, že informace o zřízení automatického technického systému na Žerotínově nábřeží v Židlochovicích, kde žalobkyně spáchala přestupek, byla *konstantně po celou dobu* od prosince 2017 do půlky srpna 2018, včetně období od 10. 6. 2018 do 12. 8. 2018 – tedy i ke dni spáchání přestupku dne 17. 6. 2018 – uveřejněna způsobem, který Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako vhodný a dostatečný, tj. přímo na internetových stránkách obce Židlochovice zveřejněním informace o měření a uvedením schválených úseků pro měření v platném stanovisku policie. *V době spáchání přestupku tedy byla veřejně dostupná informace, že židlochovická městská policie v místě spáchání přestupku (Žerotínovo nábřeží) měří rychlost automatizovaným měřicím systémem.*
33. Krajský soud pak pro jistotu podrobil tutéž otázku dokazování na základě místního periodika s názvem „Město Židlochovice zpravodaj“ z listopadu 2013 (na str. 1 a 2 v článku Slovo starosty). V něm se uvádí, že „...stejně zařízení (zařízení, které měří a zaznamenává rychle jedoucí automobily) bylo instalováno na Žerotínově nábřeží...“. Toto periodikum je dostupné v elektronické podobě na stránkách www.zidlochovice.cz. Na stránce <https://www.zidlochovice.cz/cs/obcan/zidlochovicky-zpravodaj/archiv-zidlochovickeho-zpravodaje/rok-2007-2021.html> jsou dostupná starší vydání Židlochovického zpravodaje, včetně výše citovaného vydání z listopadu 2013 (<https://www.zidlochovice.cz/filemanager/files/152780.pdf>). Ve světle rozsudku NSS je ovšem podstatné, zda byla tato informace zveřejněna i v době spáchání přestupku.
34. K tomu krajský soud opět využil webový archiv dostupný na adrese <https://web.archive.org>. Krajský soud dne 5. 10. 2022 vyhotovil snímky obrazovky internetových stránek archivu Židlochovického zpravodaje tak, jak se zobrazoval ke dni 4. 12. 2013 (<https://web.archive.org/web/20131204132755/http://www.zidlochovice.cz/media-zidlochovice/zidlochovicky-zpravodaj/archiv>), dne 25. 5. 2018, tj. cca tři týdny před přestupkem (<https://web.archive.org/web/20180525123553/http://www.zidlochovice.cz:80/cs/obcan/zidlochovicky-zpravodaj/archiv-zidlochovickeho-zpravodaje.html>), dne 25. 6. 2018, tj. týden po dni spáchání přestupku žalobkyně (<https://web.archive.org/web/20180625090230/http://www.zidlochovice.cz:80/cs/obcan/zidlochovicky-zpravodaj/archiv-zidlochovickeho-zpravodaje.html>), a ke dni 25. 7. 2018, tj. pět týdnů po přestupku žalobkyně (<https://web.archive.org/web/20180725193001/http://www.zidlochovice.cz:80/cs/obcan/zidlochovicky-zpravodaj/archiv-zidlochovickeho-zpravodaje.html>).
35. Ve všech časových verzích se na stránkách obce Židlochovice nacházel odkaz na vydání uvedeného periodika z listopadu 2013, kde je zveřejněna informace o umístění automatického měřicího systému. Uvedená informace se tedy na internetových stránkách prokazatelně nacházela již v roce 2013 a také v období těsně před spácháním přestupku i po něm. *Z toho lze dovozovat, že tam byla po celou tuto dobu souvisle. A tedy i v době spáchání přestupku.* Třebaže samotný pdf soubor archivován na všech časových mutacích webu Městského úřadu Židlochovice není a snímek stránek přímo ze dne spáchání přestupku taktéž archivován nebyl, považuje krajský soud uvedená zjištění za dostačující.
36. Lze tedy shrnout, že na webových stránkách obce i v periodiku obce dostupném na internetu byla včas předem a v době spáchání přestupku uveřejněna informace o měření

rychlosti v místě přestupku na Žerotínově nábřeží v Židlochovicích. Tato námitka žalobce tedy – i po rozsudku NSS – zůstává nedůvodnou.

c. Informování o oprávněné úřední osobě

37. Žalobkyně dále namítala, že jí žalovaný neumožnil namítnout podjatost oprávněné úřední osoby před vydáním rozhodnutí. Přestože v rámci odvolání proti rozhodnutí městského úřadu žádala v souladu s § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) o poskytnutí informace o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat, žalovaný jí neodpověděl. V tomto má žalobkyně částečně pravdu. Žalovaný se dopustil procesního pochybení, pokud na její výslovnou žádost vůbec nereagoval a přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí.
38. Smyslem povinnosti správního orgánu poskytnout účastníku řízení na jeho žádost informace o oprávněné úřední osobě, spočívá mimo jiné v tom, aby dotyčný mohl včas uplatnit námitku podjatosti proti této osobě, jak správně namítá žalobkyně. Pokud však správní orgán žádosti nevyhoví, pak tento smysl popírá. Žalovaný proto v tomto směru pochybil. To však nutně neznamená, že se dopustil takové vady, která by měla sama o sobě vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
39. Soudy opakovaně judikují, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze dovozovat pouze na základě absence či opožděného sdělení identifikačních údajů oprávněné úřední osoby. Naopak obviněný z přestupku musí ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatnit *konkrétní* důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30).
40. Žalobkyně však žádné takové konkrétní důvody v žalobě nevznáší. Možnou podjatost Mgr. V. W., která o podaném odvolání rozhodovala, dovozuje zejména s odkazem na výše uvedené procesní pochybení. A také na základě toho, že takto postupuje v každém případě, kdy účastníka řízení zastupuje P. K.
41. Podle názoru krajského soudu se však nejedná o tvrzení, které by naplňovalo judikaturou dovozené požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro které může mít opomenuté sdělení informace o oprávněné úřední osobě vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21. Tento poukaz však není přílehlavý. V dané věci se jednalo o zpochybnění nepodjatosti úřední osoby založené na zcela specifickém důvodu.
42. Žalobkyně ovšem na rozdíl od uvedeného případu žádný specifický důvod podjatosti, kromě toho, že jí nebylo umožněno tuto námitku vznést, neuvádí žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly nestrannost oprávněné úřední osoby z důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může plynout zejména z existence osobní vazby k účastníku řízení nebo jeho zástupci. Pro vyloučení úřední osoby přitom obecně nestačí pouze obecný odkaz na poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům. Je třeba vždy nalézt konkrétní zájem na výsledku řízení. Takový zájem v tomto případě žalobce dostatečně netvrdil a krajský soud jej nenalezl. Krajský soud proto nepovažoval danou námitku za důvodnou. Neprovedl proto ani navržený důkaz výslechem P. K.

43. Ani tato námitka proto není důvodná. Toto její posouzení posvětil i rozsudek NSS (viz jeho bod 11).

d. Nezákonné vedení řízení o přestupku s žalobkyní

44. Žalobkyně namítá nezákonný postup městského úřadu při zahájení řízení. Řízení o přestupku provozovatele totiž zahájil dříve, než nabylo právní moci rozhodnutí o odvolání označeného řidiče (J. R.) proti usnesení o zastavení řízení vedeného proti němu.
45. Usnesení o zastavení řízení s označeným řidičem ze dne 15. 1. 2019, č. j. 105772/2018 městský úřad tomuto řidiči doručil dne 25. 1. 2019. Proti tomuto usnesení podal označený řidič blanketní nepodepsané odvolání z cizí datové schránky. Na opakovanou výzvu k odstranění vad nereagoval a odvolání nedoplnil o požadované náležitosti. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 9. 1. 2020 podané odvolání zamítl jako podané neoprávněně osobou. Řízení se žalobkyní městský úřad zahájil příkazem, který ji byl doručen 11. 3. 2019, tedy skutečně dříve, než nabylo právní moci usnesení o zastavení řízení s označeným řidičem. To však podle krajského soudu není vada.
46. Celá situace, kterou žalobkyně, resp. její zástupce ve správním řízení vyvolal, totiž nedává rozumný smysl. Obviněný se bránil proti tomu, že ho městský úřad neshledal vinným ze spáchání přestupku. Činil tak, aniž by skutečně a vážně usiloval o to, aby správní orgán ve věci přestupku rozhodl jinak – podal odvolání, které nemělo základní náležitosti vyžadované zákonem. Podáním odvolání proti usnesení o zastavení řízení přitom řidič nemůže dosáhnout příznivějšího výsledku. Cílem podání odvolání řidičem proti rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení může být jen natáhnutí celého řízení s vidinou dosažení prekluze subsidiární odpovědnosti provozovatele vozidla. S tímto úmyslem zcela zřejmě podával odvolání i obviněný řidič v tomto případě. Je proto očividné, že neměl zájem na jiném výsledku řízení. Šlo mu jen o jeho prodloužení.
47. Za této situace je zcela pochopitelné, že městský úřad následně vedl řízení se žalobkyní coby provozovatelkou vozidla, aniž by vyčkal na rozhodnutí o odvolání obviněného proti usnesení o zastavení řízení. Krajský soud to nepovažuje za vadu.
48. K obdobně formulované námitce se krajský soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 9. 6. 2021, č. j. 41 A 51/2019-35, nebo ze dne 8. 9. 2021, č. j. 33 A 2/2020-58. Dospěl přitom k závěru o přípustnosti zahájení řízení s provozovatelem vozidla před pravomocným ukončením řízení o odvolání řidiče proti usnesení o zastavení řízení. Krajský soud poukázal zejména na to, že odvolání proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek (§ 76 odst. 5 správního řádu). Proto je předběžně vykonatelné, resp. vyvolává jiné právní účinky (§ 74 odst. 1 a 3 správního řádu).
49. Za takový jiný právní účinek rozhodnutí krajský soud považuje i oprávnění správního orgánu projednat přestupek s provozovatelem vozidla. Vydáním usnesení o zastavení řízení správní orgán deklaruje, že marně vyčerpал své možnosti sankcionovat označeného řidiče. I přesto, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, spáchání přestupku označenému řidiči neprokázal.
50. Správní proces nemůže být sledem bezúčelných úkonů správního orgánu, které bez potřebné součinnosti účastníka řízení nemohou vést k žádnému smysluplnému cíli. Výklad, který umožňuje správnímu orgánu zahájit a případně i ukončit řízení o přestupku

provozovatele vozidla dříve, než odvolací orgán rozhodne o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku řidiče, je tím spíše rozumný právě v případech jako je nyníjší věc – pokud podané odvolání nemá rozumný smysl.

51. Rozhodne-li správní orgán o přestupku provozovatele dříve, než nabude právní moci usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče, vystavuje se tím sice riziku, že odvolací orgán toto usnesení zruší. Tento postup však nijak nezasáhne do práv provozovatele vozidla.
52. Tato námitka je proto nedůvodná. Její posouzení ostatně žalobkyně ani nenapadla v kasační stížnosti proti prvnímu rozsudku krajského soudu.

VII. Závěr a náklady řízení

53. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
54. O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž zásadně platí, že účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšná žalobkyně proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak toto právo sice svědčí, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, resp. je nevyčísлил. Proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
55. Krajský soud v té souvislosti připomíná, že pro výrok o náhradě nákladů řízení je *rozhodující konečný výsledek ve věci v řízení před krajským soudem*, nikoliv dílčí výsledek řízení o kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 6 Afs 93/2021-53, bod 24; či Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019. s. 1024). Byť tedy žalobkyně podala úspěšnou kasační stížnost, nevedlo to v konečném důsledku k úspěchu její žaloby. Proto jí ani nevzniklo právo na náhradu jakýchkoliv nákladů řízení, tj. i nákladů řízení o její kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele*. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]

Brno 5. října 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce